

Morzsák a terítetlen asztalon

magas, domboldal alatt lakunk,
 a város idelent — látod
 odafönt a temetők,
 az ég öleli őket.
 nekünk már csak a hiány fáj, mondta nagymama.
 se filozófus, költő, se szakács, orvos, festő
 vagy szerető, se múzsák, se kávéház,
 szétesnek, buta lázadásba fúlnak,
 mert amikor rád tör a mérhetetlen idő,
 a pillanat örök lesz,
 jön a semmi, a halál, a félelem.
 régi titkos vágyak nincsenek már, nincs,
 mi pótolhatná a csodát —
 társadban az ölelést, a csókot,
 a szerető és féltő odaadást.
 mert nincs mi kellene, mit kívánsz, mi feltölti szíved —
 lelked tartalmát, mit tovább adsz,
 csak marad mi ott maradt, mint morzsák
 a terítetlen asztalon
 a falakon innen és túl, odaát,
 csak a tünődés jutott, mint örök és szép álom,
 mert el ne feledd — isteni gondolatok közé
 fészket rakott madár vagy:
 költesz, nevelsz, tovaszállsz.

Márton Tímea

Önmeghatározás

Egy hazugság vagyok,
 Légből kapott illúzió,
 Képzeltbeli barát,
 Aki volt,
 Van
 És lesz is,

Mégis elveszik
 A nincsből.
 Paradoxon vagyok.
 A tavasz vagyok a lélekben,
 És a sötétség a kávédban.

Ablakmozaik

Az ablakmozaik
 Virágszirmain át
 Kitérül előttünk
 A tavaszi világ.
